

9. marts 2012

FM 2012/126

I henhold til § 33 i forretningsordenen for Inatsisartut, fremsender vi hermed følgende beslutningsforslag:

Forslag til Inatsisartutbeslutning om at Naalakkersuisut til EM12 pålægges at fremsætte ændringsforslag til Landstingslov nr. 27 af 30. oktober 1992 om regulering af arbejdskrafttilgangen i Grønland, således at tidsfristen i § 6, Stk. 3, forlænges fra 14 dage til 30 dage.

(Siumuts Inatsisartuutitat)

Begrundelse:

Der skal ikke herske tvivl om, at Siumut ikke har noget imod de alle personer som opfylder kriterierne og kommer til Grønland for at arbejde. Vi skal i vores politiske arbejde først og fremmest tage vare på de borgere der bor her i landet. Det er jo dem der har givet os deres bemyndigelse til at varetage deres interesser.

I disse år, hvor man er i færd med at anlægge store miner, er man ved at prioritere udenlandsk arbejdskraft frem for det lokale arbejdskraft, hvorfor det giver os anledning til at foretage lovgivningsmæssige stramninger for at beskytte de lokale faglærte og ufaglærte arbejdskraft. Vi har som samfund ikke råd til at have borgere uden arbejde og derfor skal vi politisk sikre, at vores arbejdspladser først og fremmest tildeles vores borgere.

Ved udgangen af 2011 var der i alt registreret 3.275 som ledige. Set gennem hele året har der i gennemsnit været 2.794 ledige om måneden. Selv om tallene på de ledige har været så høje, har man i de fire kommuner givet tilladelse til 365 ansøgninger om ansættelse af udefra kommende arbejdskraft. Vi er selvsagt klar over, at der blandt disse tilladelser selvfølgelig findes nogle hvis ekspertise man helt klart ikke kan undvære. Ligeledes er vi klar over, at der blandt disse tilladelser findes nogle stillinger som besættes med udefra kommende arbejdskraft, som eller kunne besættes med lokal arbejdskraft. Dette selv om man på loven har fastsat, at man kun kan ansætte udefrakommende arbejdskraft, i fald man her i landet ikke kan finde en person der kan varetage opgaven.

Vi er fuld ud klar over, at såfremt man skal drive en virksomhed, ligger en arbejdsgiver vægt på at have en kvalificeret og loyal arbejdskraft som respekterer arbejdstiden. Vi er klar over at det blandt andet kan være en udfordring at finde arbejdskraft som opfylder disse kriterier, hvorfor virksomheder ansætter arbejdskraft udefra.

Men da man ikke kan løse problemet ved at ansætte udefra kommende arbejdskraft, mener vi fra Siumut at man kan løse problematikken på lang sigt ved at det skal kunne lønne sig at arbejde, frem for passivt at modtage offentligt hjælp. (se Velfærds- og skattekommissionens anbefaling).

Ved at stramme op omkring reglerne på arbejdsmarkedet forventer vi, at det vil være med tiltrækkende at skulle arbejde fremfor ikke at arbejde, og det vil naturligvis medføre, at man får en mere loyal arbejdskraft.

Det kan jo ikke være rigtigt, at lokal arbejdskraft ikke evner at være køkkenmedhjælpere, rengøringsassistenter eller som garderobemedarbejdere i beværtninger eller restauranter. Sådanne må ikke kunne lade sig gøre.

Landets ledere, som har et ønske om et selvstændigt land og som ønsker at flere af dets egen befolkning skal kunne arbejde, må bane vej for at landets egen arbejdskraft kan dygtiggøre sig for at kunne løfte opgaverne. Dette kan nås ved at stramme op og føre tilsyn med loven om reguleringen af arbejdskrafttilgangen.

Det lokale arbejdskraft kan jo ikke dygtiggøre sig, ved at man ansætter udefra kommende arbejdskraft. Der tænker vi også den uddannede arbejdskraft der også er ledig.

Da man ved nærværende forslag ikke kan løse problemstillingen til fulde, bør Naalakkersuisut fremadrettet arbejde for en opstramning af loven, således, at der ved ansættelse af arbejdskraft udefra skal kunne påvises, fra kommunal side at man ikke har kunnet anvise ledig grønlandsk arbejdskraft eller personer med særlig tilknytning til Grønland.

Det er min forventning, at der vil være tilslutning både fra Inatsisartut og Naalakkersuisut omkring forslaget.

Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige:

En realisering af forslagens intentioner vil pålægge Selvstyret at bruge administrative ressourcer, da lovændringen skal udarbejdes af administrationen og der skal efterfølgende foretages en høring af forslaget hos relevante parter. Der skal anvendes økonomiske ressourcer på tolkning og juridisk sagsbehandling mv. Det estimeres at de samlede udgifter hertil højest vil udgøre mindre et ¼ årsværk på 125.000 kr.

Omvendt er det forventningen at de sociale udgifter det offentlige afholder til understøttelse af arbejdsledige kan blive formindsket væsentligt ved at anvende den grønlandske arbejdskraft og omsætningen i Grønland må forventes at blive højere.

Konsekvenser for samfundet og erhvervsliv

Det forventes at forslaget vil have positive konsekvenser for samfundet, idet forslaget forventeligt vil medføre at flere borgere vil få beskæftigelse, ikke ved at man øger arbejdspladserne i samfundet, men ved at ansætter lokal arbejdskraft frem for udefra kommende arbejdskraft.

Hvis man fremadrettet arbejder for at det mere skal kunne lønne sig at arbejde end at modtage offentlig hjælp vil forslaget på sigt ikke indebære nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet. Arbejdsgiverne vil altid have mulighed for at hente arbejdskraft udefra, såfremt de internt i landet ikke kan finde arbejdskraft.